

krigsretten giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger. Lovforslaget er let overskueligt, idet det kun tager Sigte paa en Regulering eller rettere sagt: en Reduktion af de Lønninger, der hidtil ere ydede Overkriksrettens Medlemmer, en Reduktion, hvorved der fremkommer en Besparelse paa 9,500 Kr. aarlig. For øvrigt tager Lovforslaget slet ikke Sigte paa Ændringer i Overkriksrettens Sammensætning eller Virkemaade, idet det, som alt nævnt, udelukkende angaar Lønningsforholdene. Formændene i Overkriksretten have hidtil været lønede med et Honorar af 3,000 Kr. hver om Aaret. De civile Medlemmer have været lønede med 1,500 Kr. hver, to Officerer af Hæren med 1,000 Kr. hver, to Officerer af Flaaden med 1,000 Kr. hver og Generalauditøren med 1,500 Kr. I Modsætning til den faste Løn, der hidtil har været ydet Formændene i Overkriksretten, foreslaas det nu, at de skulle have et Honorar paa 50 Kr. for hver enkelt Sag, hvori de votere. Det fremgaar af de Udtalelser, der bleve fremsatte af den højtærede Forsvarsminister ved Lovforslagets Fremsættelse her i Tinget, at det er Finanslovkommissionen, der har henledt Opmærksomheden paa, at de Lønninger, der bleve ydede til Overkriksrettens Medlemmer, vare uforholdsmæssigt høje. Det fremgaar ogsaa af de Motiver, der ledsage Lovforslaget, at der i de Aar, der ere gaaede, siden vi i 1908 fik Overkriksretten, gennemsnitlig kun har verseret 13 Sager aarlig for den for Hærens Vedkommende, medens der for Søværnets Vedkommende slet ingen Sager har været for Overkriksretten i den Tid. Lovforslaget er, som sagt, saa let overskueligt, at det ikke giver mig Anledning til mange Bemærkninger; jeg tror, at jeg med de her fremsatte Udtalelser kan tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og hurtig Fremme her i Tinget. Jeg har ogsaa den Opfattelse, at det ikke vil være nødvendigt at lade dette Lovforslag gaa i Udvalg, da det jo kun omfatter 4 let overskuelige Paragraffer.

Christian Rasmussen: Det her foreliggende Lønningsforslag gaar i Modsætning til alle andre Lønningslove ud paa at gennemføre en Besparelse ved at nedsætte

de ved Loven om Overkriksretten indførte Lønninger. I den snart lange Aarrække jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Ting, er det aldrig forekommet, at man, naar man forelagde Lønningslovsforslag, er gaaet den Vej at foreslaa de paa-gældende Lønninger nedsatte. Det er for saa vidt glædeligt, at det er sket i dette Tilfælde, og det kan sikkert være overordentlig godt; men naar man ser paa, hvor ringe et Antal Sager den nævnte Institution har behandlet og antagelig vil komme til at behandle i aarligt Gennemsnit, forstaar man naturligvis ogsaa godt, at Lønningerne sættes ned; thi i Forhold til Arbejdet ere Lønningerne sikkert meget rigelige.

Men der paatrænger sig saa et andet Spørgsmaal, nemlig om man ikke skulde ophæve hele Institutionen. Det forekommer mig, at efter det ringe Antal Sager, der har foreligget for Overkriksretten, er det ikke nogen som helst Anledning til at opretholde denne Institution. Jeg tror, det vilde være bedre at gaa den Vej — en Vej, som jeg selv havde Lejlighed til at nævne under den bekendte Husarsag i Efteraaret 1905, og som for øvrigt ogsaa blev nævnt fra anden Side ved samme Lejlighed, og som senere er bleven fremhævet af min ærede Partifælle, det ærede Medlem fra Stege (Jessen) —, at man, i Stedet for at opretholde den særlige militære Domstol, lod Højesteret, ligesom Tilfældet er i andre Lande, faa ogsaa disse ganske enkelte Sager til Paakendelse, maaske bistaaet af en enkelt eller et Par enkelte militære, der kunde fremholde det militære Synspunkt i hver enkelt Sag. Hvis man gjorde det, tror jeg, at man kunde komme ikke saa lidt ned under den Udgift af 6,500 Kr. aarligt i Honorarer, som foreslaas i det foreliggende Forslag. Jeg tror ogsaa, at Befolkningen vilde være mere tilfreds med, at det blev Landets Højesteret, der kom til at behandle disse Sager. Jeg tror, at Højesteret vilde kunne magte at tage dette forholdsvist ringe Antal Sager med udover dem, som den ellers beskæftiger sig med. Jeg skal henstille, idet jeg antager, at Sagen vil komme i Udvalg, at dette Udvalg tager den Side af Sagen op og undersøger, om det ikke var langt rigtigere at ophæve hele Institutionen og gaa den Vej, som jeg her har anvist.